

Domnule Președinte,

Subsemnata **PICIARCĂ DUMITRIȚA**, (...) născută la data de (...) CNP (...), domiciliată în (...), în calitate de recurentă - *inculpată* în Dosarul nr. 2684/2/2014, prin avocat **Adrian Toni Neacșu**, Baroul București, în baza art. 351 alin. 2 Cod procedură penală și art 29 alin. 2 din Legea nr. 47/1992, formulez prezenta

EXCEPȚIE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a dispozițiilor a **dispozițiilor art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004** privind organizarea judiciară, republicată, solicitându-vă să constatați îndeplinite condițiile de admisibilitate și în consecință să sesizați prin încheiere Curtea Constituțională cu soluționarea excepției, însoțită de punctele de vedere ale părților și opinia instanței.

ÎNTRUNIREA CONDIȚIILOR DE ADMISIBILITATE

1. În cauză sunt întrunite cumulativ toate condițiile de admisibilitate.

Excepția este invocată în cadrul dosarului nr 1054/1/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție, de o parte din proces care are calitatea de recurent.

2. Excepția are ca obiect neconstituționalitatea unor dispoziții din *legi în vigoare*, respectiv din Legea nr. 303/2004.

3. *Excepția este pertinentă*, normele vizate ca fiind



neconstituționale având legătură directă cu soluționarea cauzei penale. Astfel, critica de neconstituționalitate vizează textul art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară care reglementează modalitatea de înființare a completelor de judecată specializate de la ÎCCJ, inclusiv a completului de 3 judecători care soluționează prezentul recurs în casație.

Potrivit art. 3 alin. 7 Cod procedură penală *“Judecata se realizează de către instanță, în complete legal constituite.”*, iar potrivit art. 354 alin. 1 Cod procedură penală, *„instanța judecă în complet de judecată, a cărui compunere este cea prevăzută de lege”*.

4. Verificarea legalității compunerii completului de judecată este obligație procedurală, iar decizia finală în cadrul recursului în casație nu poate fi păronunțată decât de o instanță legal constituită și în compunerea prevăzută d elege.

5. De asemenea, subsemnata am invocat în cadrul acestui dosar excepția nelegalei compuneri a completului de judecată, modul de soluționare a acestei excepții având legătură directă cu excepția de neconstituționalitate pe care o invoc.

6. În sfârșit, prin **Decizia nr. 704 din 29 noiembrie 2016**, publicată în Monitorul Oficial nr. 158 din 02.03.2017, Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul în care, *în jurisprudența să, a stabilit două criterii/condiții pentru existența legăturii textului criticat cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, condiții care trebuie întrunite cumulativ, respectiv aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014).*

7. Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, **nu trebuie analizată în abstracto**, ci trebuie verificat în primul rând **interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate**, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014; Decizia nr. 189 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 15 iunie 2015; Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015; Decizia nr. 397 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 7 iulie 2015).

8. Raportat și la criticile concrete privind încălcarea normelor constituționale pe care le aducem, **constituționalitatea sau neconstituționalitatea dispozițiilor legale referitoare la aprobarea înființării completelor de judecată la ÎCCJ, determină soluția ce poate fi pronunțată în prezenta cauză, în cadrul soluționării pe fond a recursului în casație.**

9. Dispozițiile legale care fac obiectul prezentei excepții nu au fost constatate ca fiind *neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.*

MOTIVAREA EXCEPȚIEI

Obiectul excepției de neconstituționalitate

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, cu următorul conținut:

„Art. 19. - (3) La începutul fiecărui an, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, poate aproba înființarea de complete specializate în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, în funcție de numărul și de natura cauzelor, de volumul de activitate al fiecărei secții, precum și de specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora.”



Dispozițiile constituționale încălcate

11. Textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. 5, art. 21, **art. 73 alin. (3) lit. l) și art. 126 alin. (4) din Constituția României, precum și prevederilor art. 6 par. 1 din CEDO**, referitoare la dreptul la un proces echitabil, în dimensiunea referitoare la principiul securității juridice.

Scurtă expunere a situației de fapt

12. Sub numărul 1054/1/2018 al ÎCCJ, Secția penală, s-a constituit dosarul privind recursul în casație declarat împotriva *deciziei penale nr. 216/A din 14.06.2017*.

13. Recursul în casație a fost înregistrat la data de 19.04.2018 și a fost repartizat spre soluționare Completului nr. 4, format din 3 judecători din cadrul secției penale a ÎCCJ.

14. În ce privește modalitatea de înființare a Completului nr 4, prin Hotărârea Colegiului de conducere al ÎCCJ nr. 80 din 12.12.2017, prin art. 1 pct. 4, în temeiul art. 19 lit. a¹ din regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a aprobat compunerile completelor de judecată constituite la nivelul Secției penale (complete de 3 judecători, complete de cameră preliminară, complete de judecător de drepturi și libertăți), conform propunerii acestei secții transmise prin nota nr. 369/C/7 decembrie 2017.

Nota nr. 369/C/7 decembrie 2017 este întocmită și semnată de președintele Secției penale, d-na judecător Mirela Sorina Popescu și conține la paginile 1 și 2 compunerea și numerotarea completelor de 3 judecători din cadrul Secției penale pentru anul 2018, printre care se regăsește și Completul nr. 4

15. Constituirea completului nu s-a făcut prin desemnarea aleatorie a judecătorilor care compun completul, ci prin desemnare administrativă de către Președintele secției penale, aprobată în unanimitate de către Colegiul de conducere al ÎCCJ.

Argumentele autorului excepției

- I. **Încălcarea art. 73 alin. (3) lit. l), a art. 126 alin. (4) și art. 1 alin. (5) din Constituția României,**

republicata

16. Potrivit art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituția României, republicata, „*Prin lege organică se reglementează **organizarea și funcționarea** Consiliului Superior al Magistraturii, a **instanțelor judecătorești**, a Ministerului Public și a Curții de Conturi.*”

17. De asemenea, potrivit art. 126 alin. (4) din Constituția României, Republicata, „*Compunerea Înaltei Curți de Casație și Justiție și **regulile de funcționare a acesteia se stabilesc prin lege organică.***”

18. Pe de altă parte, art. 19 alin (3) din Legea 304/2004 prevede ca înființarea de complete specializate la Înalta Curte de Casație și Justiție pot fi aprobate de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președintelui sau a vicepreședintelui acesteia, **fără a exista vreo mențiune cu privire la modul de determinare a completelor de judecată.**

19. Prin urmare, nu numai ca art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 nu reglementează **compunerea** instanței, dar acorda Colegiului de conducere al Înaltei Curți putere discreționară în determinarea compunerii acestor complete. Pe acest palier menționăm că noțiunea de „**compunere**” a instanței utilizată de art. 126 alin. (4) din Constituția României este o **noțiune constituțională autonomă**, ce nu are în vedere numărul total de judecători al acesteia, ci organizarea și **compunerea secțiilor, secțiilor unite, completurilor de judecată** care realizează funcția să juridicțională.

20. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 685/2018, par. 177, reținând că

„Pentru că organizarea puterii judecătorești să nu devină în sine aleatorie și pentru a nu permite apariția unor elemente de arbitrar, legiuitorul constituant a stabilit că procedura de judecată se stabilește prin lege, iar cu privire specială asupra Înaltei Curți de Casație și Justiție a consacrat faptul



*că atât compunerea să, cât și regulile de funcționare se stabilesc prin lege organică. Astfel, atunci când legiuitorul constituțional se referă la **compunerea instanței supreme** – noțiune autonomă folosită de Constituție - **nu are în vedere numărul total de judecători al acestora, ci organizarea și compunerea secțiilor, secțiilor unite, completurilor de judecată care realizează funcția sa jurisdicțională.** Astfel, Curtea constată că legiuitorul constituțional a dat o mare importanță ordonării acțiunii puterii judecătorești atât la nivelul instanței supreme, cât și la nivelul celorlalte instanțe inferioare.”*

21. Prin urmare, nu numai regulile generale de organizare ale instanței supreme trebuie reglementate prin lege organică ci **toate aspectele în legătură cu organizarea și compunerea secțiilor, secțiilor unite și a completurilor de judecată.**

22. Or, din lectura Legii nr. 304/2004, rezulta cât se poate de clar că în privința completelor de 3 judecători **nu există nicio dispoziție care să prevadă modul de compunere al acestora.**

23. Așadar, se poate observa că dispozițiile legale criticate, în ciuda prevederilor cât se poate de clare ale art. 73 alin. (3) lit. 1) și art. 125 alin. (4) din Constituția României, **nu numai că nu asigură reglementarea constituirii completelor de 3 judecători dar delegă acest atribut Colegiului de conducere al Înaltei Curți, care este abilitat să stabilească în mod unilateral și arbitrar completele specializate de 3 judecători.**

24. Prin urmare, potrivit dispozițiilor legale criticate, se ajunge la situația în care nu numai ca modul de compunere a completelor de judecată este reglementată printr-un act administrativ dar acest act administrativ este emis de însăși conducerea instanței.

Așadar, faptul ca aspecte esențiale ale compunerii celei mai înalte instanțe naționale sunt prevăzute în acte administrative cu caracter inferior legii conduce la încălcarea normei constituționale potrivit căreia organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești se reglementează prin lege organică, și anume la art. 73 alin. (3) lit. 1) și art. 126 alin. (4) din Constituția României, Republicata.

Mai mult, normele de compunere a instanțelor ar trebui să se bucure de accesibilitate, previzibilitate și stabilitate. Or, delegarea atribuției de a stabili aceste norme Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin emiterea unor hotărâri de stabilire a completelor, ceea ce nu reprezintă altceva acte administrativ cu caracter infralegal, determina o stare de incertitudine juridică, acest gen de acte având, de obicei, un grad sporit de schimbări succesive în timp (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 172/24 martie 2016, paragrafele 18-22 și Decizia Curții Constituționale nr. 307/2018 paragrafele 21 - 29).

25. Prin urmare, soluția legislativă prevăzută de art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004, Republicata, contravine și normelor de tehnica legislativă, de vreme ce, potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnica legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicata, cu modificările și completările ulterioare, actele infralegale cu caracter normativ se emit numai pe bază și în executarea legii și trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe bază și în executarea cărora au fost emise, fără ca prin acestea să poată fi completată legea.

II. ***Încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituția României, republicata și art. 6 parag. 1 CEDO sub aspectul imparțialității instanței***

26. Pe lângă faptul că normele de compunere a instanțelor trebuie să se bucure de accesibilitate, stabilitate și previzibilitate, este imperios necesar ca acestea să se bucure de transparentă și încredere din partea justițiabililor.

27. Dacă înființarea unui număr de complete cu o anumită specializare, având în vedere numărul de cauze cu un anumit profil și cel al judecătorilor cu experiență în acele materii, intra în sfera administrativă și, pe cale de consecință, în competența Colegiului de Conducere al ICCJ, nu același lucru se poate spune despre compunerea completelor. Compunerea completelor, reprezentând desemnarea nominală a judecătorilor ce urmează să formeze un



complet, este o problemă jurisdicțională ce ține de însăși săvârșirea actului de justiție și, prin urmare, trebuie realizată printr-o procedură legală menită să asigure independența și imparțialitatea judecătorilor.

28. Prin **Decizia Curții Constituționale numărul 685/2018** instanță de contencios constituțional a reținut, făcând referire la completele de 5 judecători, ca **prezumția de imparțialitate a instanței este înlăturată dacă se constată că membrii completului nu au fost desemnați prin tragere la sorți, aleatoriu, în ședința publică** (a se vedea în acest sens paragraful 149).

Or, dreptul la un proces echitabil are la baza să exact aceste două caracteristici esențiale, imparțialitatea și independentă instanței, iar lipsa reglementarilor referitoare la compunerea instanței și stabilirea completelor de 3 judecători chiar de către conducerea acesteia, atrage, în mod cert, o suspiciune/ îndoială rezonabilă cu privire la posibilitatea ca instanțele să nu fie independente sau imparțiale

29. Așa cum a statuat Curtea Constituțională, în **Decizia nr. 685/2018**, „Noțiunile de „independență” și „imparțialitate obiectivă” sunt strâns legate între ele, astfel încât, din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, trebuie analizate împreună [a se vedea mutatis mutandis Hotărârea din 9 octombrie 2008, pronunțată în cauza *Moiseyev împotriva Rusiei*, par.175]. Prin urmare, jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la aplicarea art.6 din Convenție – dreptul la un proces echitabil și garanțiile generale ale unui proces echitabil, arată că independența tribunalului nu poate fi separată de imparțialitatea acestuia, iar aceste două condiții trebuie întrunite cumulativ atunci când se apreciază asupra respectării art.6 din Convenție. În același sens, în doctrină s-a subliniat că art.6 par.1 impune în mod distinct atât condiția imparțialității tribunalului, cât și pe cea a independenței lui. Însă, în situații deduse judecării Curții, aceste condiții apar strâns îmbinate, ceea ce a determinat instanța europeană să le examineze împreună. (par. 179). Cu privire la independent judecătorului Curtea a statuat, în păr. 180 al aceleiași decizii, că art.2 alin.(3) din Legea nr.303/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.242/2018, precizează că „Judecătorii trebuie să ia

decizii fără niciun fel de restricții, influențe, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea oricărei autorități, fie chiar autorități judiciare”.

Sintagma *chiar autorități judiciare* se referă la persoanele care ocupa funcții de conducere/execuție în sistemul judiciar sau a unor instituții ce fac parte din autoritatea judecătorească și care, prin deciziile administrative, luările de poziție sau activitatea lor, pot genera o temere magistratului aflat în exercițiul funcțiunii, de natura a-i influența deciziile.

30. Pe acest palier, Curtea Constituțională, în Decizia nr. 685/2018 reține ca ” în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în privința determinării caracterului independent al instanței, **aparențele joacă un rol deosebit**, întrucât ceea ce este în discuție este încrederea pe care instanțele judecătorești, într-o societate democratică, trebuie să o inspire publicului și, înainte de toate, în privința procedurilor penale, acuzatului [Hotărârea din 29 septembrie 2001, pronunțată în Cauza Sahiner împotriva Turciei, paragraful 44]. De asemenea, alături de aparențe, independența instanței se evaluează în funcție de modul de numire a membrilor acesteia, durata mandatului lor și garanțiile împotriva presiunilor exterioare [Hotărârea din 25 februarie 1997, pronunțată în Cauza Findlay împotriva Regatului Unit, paragraful 73]. (par. 181).”

31. Cu privire la imparțialitatea judecătorului, în jurisprudența să [cu titlu exemplificativ reținându-se Decizia nr. 558 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.897 din 10 decembrie 2014, paragrafele 19, 20, 25 și 26, și, în același sens, a se vedea Decizia nr.169 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.353 din 9 mai 2016, paragrafele 17–24, Decizia nr.625 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.107 din 7 februarie 2017, paragraful 19, Decizia nr.278 din 26 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.882 din 9 noiembrie 2017, paragrafele 51 și 52, sau Decizia nr.776 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.58 din 19 ianuarie 2018, paragraful 18 și urm.], Curtea Constituțională a statuat că “*imparțialitatea magistratului —*



garanție a dreptului la un proces echitabil — poate fi apreciată într-un dublu sens: un demers subiectiv, ce tinde a determina convingerea personală a unui judecător într-o cauză anume, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate subiectivă, și un demers obiectiv, cu scopul de a determina dacă acesta a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în privința sa, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate obiectivă (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 1 octombrie 1982, pronunțată în Cauza Piersack împotriva Belgiei, paragraful 30).“

32. Neexistând un mecanism procedural care să reglementeze în vreun fel, o modalitate și o procedură de constituire a completelor de 3 judecători, aceștia fiind numiți în mod unilateral și arbitrar de conducerea instanței, temerile privind imparțialitatea obiectivă a instanței apar total justificate.

33. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că, în aprecierea imparțialității obiective, aparențele au un rol deosebit, deoarece într-o societate democratică tribunalele trebuie să inspire deplină încredere justițiabililor (a se vedea în acest sens și Hotărârea din 1 octombrie 1982 pronunțată în Cauza Piersack împotriva Belgiei, paragrafele 28—32, Hotărârea din 26 octombrie 1984, pronunțată în Cauza De Cubber împotriva Belgiei, paragrafele 25—30, sau Hotărârea din 24 mai 1989, pronunțată în Cauza Hauschildt împotriva Danemarcei, paragrafele 46—52).

34. Cu referire la imparțialitatea obiectivă a tribunalului, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că aceasta constă în a determina dacă, independent de conduită personală a membrilor săi (valența subiectivă a imparțialității), unele împrejurări sau fapte ce se pot verifica autorizează a pune în discuție imparțialitatea lor. Testul obiectiv privește, îndeosebi, **legăturile ierarhice sau de altă natură între judecător și ceilalți participanți la procedură**, astfel încât trebuie demonstrat, de la caz la caz, dacă o asemenea relație de o asemenea natură sau grad indică lipsa imparțialității tribunalului [Hotărârea din 23 aprilie 2015, pronunțată în Cauza Morice împotriva Franței, paragraful 77]. Acesta trebuie să determine dacă tribunalul însuși și, printre alte aspecte, **compunerea sa** au oferit suficiente garanții pentru a exclude orice îndoială rezonabilă în privința imparțialității sale [Hotărârea din 12 ianuarie 2016, pronunțată în Cauza Miracle Europe KFT împotriva Ungariei, paragraful 54].

35. Or, în măsura în care normele legale nu satisfac exigențele antereferte, ele încalcă principiului imparțialității justiției cuprins în art. 124 alin. (2) și, implicit, dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

36. Astfel, așa cum a reținut și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 685/2018 la paragraful 187, *“normele cu caracter organic privitoare la compunerea tribunalului sunt menite să asigure încrederea publicului în actul de justiție. De aceea, „nu trebuie doar să se facă dreptate, trebuie să se și vadă că se face dreptate” [„Justice must not only be done, it must also be seen to be done”] — Hotărârea din 26 octombrie 1984, pronunțată în Cauza De Cubber împotriva Belgiei, paragraful 26.”*

37. Prin urmare, în considerarea celor de mai sus, apreciem că **textul art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 nu reprezintă o garanție aferentă imparțialității obiective a instanței**, parte a dreptului la un proces echitabil. Între aceste garanții se înscrie caracterul aleatoriu atât al distribuirii cauzelor în sistem informatic, cât și al compunerii completului de judecată instituit prin lege, **sistem care nu se aplică desemnării completelor de 3 judecători.**

38. Repartizarea cauzelor în mod aleatoriu, fiind o normă de organizare judiciară cu rang de principiu, a fost instituită prin art.11 și art.53 din Legea nr.304/2004, cu scopul de a conferi o garanție în plus independenței funcționale a judecătorului și imparțialității actului de justiție, principala modalitate de repartizare aleatorie fiind cea informatică [a se vedea și Decizia nr.5103 din 1 noiembrie 2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal]. Cu toate acestea, în privința compunerii completelor de 3 judecători, regula compunerii aleatorii nu este reglementată, **acestea fiind desemnate prin hotărâri ale Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție.**

39. De altfel, faptul că desemnarea aleatorie reprezintă soluția garantării independenței și imparțialității judecătorilor rezulta și din **Decizia nr.633 din 12 octombrie 2018** referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de



procedură penală, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial nr.1.020 din 29.11.2018 în care Curtea, la paragraful 262 reține că *“opțiunea Camerei decizionale de a adopta soluția desemnării aleatorii a judecătorului care îl înlocuiește pe judecătorul care s-a abținut sau a fost recuzat (art.I pct.34) reprezintă o garanție a imparțialității instanței.”*

40. Totodată, Curtea a reținut că *“preluarea de către Colegiul de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție a unei atribuțiuni ce vizează ideea de iuris dicțio a transformat această entitate administrativă întruna jurisdicțională, din moment ce Colegiul de conducere a decis legală compunere a instanței, ceea ce a afectat dreptul la un proces echitabil, în componența sa esențială ce privește **imparțialitatea completului** de judecată (Decizia nr. 685/2018, par. 190).”*

41. Prin urmare, impunerea unor membri de drept în componența completelor de 3 judecători, pe calea unor acte administrative, **poate da naștere la presiuni latente** asupra membrilor completului, constând în supunerea judecătorilor superiorilor lor judiciari sau, cel puțin, **constând într-o ezitare/lipsă de dorință a judecătorilor de a-i contrazice pe aceștia** [a se vedea, cu privire la acest parametru de analiză, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 22 decembrie 2009, pronunțată în cauza Parlov-Tkalčić împotriva Croației, paragraful 91].

42. În acest context, lipsa reglementării unei compuneri aleatorii a completelor de 3 judecători și determinarea acestora prin Hotărâri ale Colegiului de conducere a Înaltei Curți, emise în baza art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004, apare ca fiind în gravă contradicție cu principiul imparțialității și independenței instanței și, pe cale de consecință, cu dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituția României, Republicata și art. 6 parag. 1 CEDO.

CONCLUZIE

În concluzie, vă rugăm să puneți în discuția contradictorie a părților prezenta excepție, iar în baza art. 29 alin. 4 din Legea nr.

47/1992 să constatați îndeplinite condițiile de admisibilitate și în consecință să **sesizați prin încheiere Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, însoțită de punctele de vedere ale părților și opinia instanței.**

Cu deosebită stimă,

Semnătură
Recurenta Piciarcă Dumitrița
prin av. Adrian Toni Neacșu

Domnului Președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție

